

Fior

Nicolae Labiş

Poate-am visat ceva rău şi-am uitat,
Poate-i doar pentru că vişinii s-au înflorat,
Poate-i doar vântul ce limpede sună,
Ori pentru că au muşcat astă noapte din lună
Vârcolacii, ori stele prea multe pe faţă
Mi-au picurat o otravă de gheaţă,
Ori poate e dimineată.

Cine eşti, ori ce eşti,
Abur ori duh străveziu de poveşti,
Care-ai pătruns şi îmi macini mereu
Trupul şi sufletul meu?

Privesc în oglindă - acelaşi mi-i chipul
Şi buzele groase tăiate ca-n lemn.
Pe pavăza frunţii văd bine că nimeni
N-a scris, încă nu, nici un semn.

Dar vorbele-mi murmură: sună-ne,-ncearcă-ne,
Sufletu-şi pâlpâie albe chemări,
Ochii îmi ard rotunjiţi peste cearcăne,
Inima-şi bate ecoul de zări.

Cine eşti, ori ce eşti,
Abur ori duh coborât din poveşti,
Undă prelinsă să mă învenine,
Stea fulgerată în mine?